

Од најстаријих времена човек је постављао питања: *Зашто постојим? Шта је смисао живота? Зашто живим у овом историјском времену? Да ли сам створен за вечност или само за тренутна уживања?*

Посматрајући конкретне историјске личности, о чијим животима сазнајемо на основу различитих извора, можемо закључити како је појединачно сваки човек одговарао на ова нимало једноставна питања. Многи су улагали огроман интелектуални напор да пруже најбоље одговоре. Стварала су се разноврсна учења, оснивани су многобројни религијски покрети, креиране су различите идеологије, развијале су се и распадале државне творевине у тежњи да реше тајну смисла човековог живота.

Велике револуције нововековног периода донеле су корените промене у систему друштвених и политичких вредности. Парола *слобода, једнакост, братство или смрт*, истакнута за време Велике француске револуције (1789-1799), постала је звезда водиља и „златно теле“ грађанске идеологије, чији су се заговорници истовремено позивали на слободу, братство и једнакост, а у име извитопереног поимања слободе, братства и једнакости сејали неправду и смрт. Звучи парадоксално, али је чињеница су људи у последња два столећа најчешће изговарали реч слобода, правда, мир и једнакост, и да су баш у овом периоду страдали милиони људи у језивим ратним злочинима, геноциду и холокаусту.

Велика француска револуција била је несумњиво снажан потрес у историји Европе, која од 1789. године започиње свој антихришћански, а потом и атеистички пут. Либерализам, национализам и марксизам постали су најизразитији продукти историјског преокрета у XIX веку. У другој половини овог столећа десиле су се највеће промене у историји човечанства. Технички, научни и културни напредак предодредили су несагледиви цивилизацијски успон, али су покренули и лавину најнижих страсти у људима.

У XX век улази се с громогласним позивима и акцијама за успостављање права и правде, а овај период сигурно је оставио најупечатљивије доказе о страховитим направдама и безакоњу. Висока технологија и процват модерне културе, поникли и утврђени у Европи и Сједињеним Америчким Државама крајем XIX и на почетку XX века, створили су прототип западноевропског човека коме су постепено почели да теже и економски слабије развијена друштва и примитивне заједнице на осталим континентима.

Први светски рат (1914-1918) и Други светски рат (1939-1945) разорили су идеализовану слику о прогресу модерног друштва и памћењем о вишемилионским људским жртвама оставили неизбрисиве трагове у душама потоњих генерација. Европа, надахнута идејама грађанских револуција, посветила је највећу пажњу одгајању образоване, интелектуалне елите која је требало да буде покретачка снага општег прогреса. Трагичне последице светских ратова у XX веку оставиле су простор јачању тоталитарних, идеолошких и антидемократских режима, у којима се уместо индивидуалистичког концепта грађанског друштва силом наметао колективизам и лажно јединство. Престрављен и духовно исцрпљен, опседнут *вером у себе*, окренут интересу и задовољствима, човек савременог доба подигао је високо заставу егоизма и хедонизма.

Кредо глобалног друштва данашњице направио је од људи страсне и непоколебљиве поштоваоце самољубља и „опуштених уживања“. Непрестано и врло бучно из срца и уста произносе се речи: *Опусти се! Уживај! Ти то заслужијеш! Осети укус задовољства! Препусти се чулима! Заборави бригу, једном се живи! Буди сав свој! Буди сва своја!* Када се пажљиво послушају речи

смарање, кулирање, лајковање, врх, триповање, хејтовање

, које се у савременим друштвима непрекидно производе у најпрофитабилнијој, мултинационалној фабрици бесмисла, сасвим је сигурно да су то најчешће понављане молитве егоистично-хедонистичке религије. Следбеници евроамеричке идеологије користољубља, неограниченог и необузданог уживања, највише подсећају на јеванђеоског безумног богаташа, који је саградивши нове и веће житнице рекао: *Душо, имаш многа добра сабрана за многе године*

·
Почивај, једи, пиј, весели се
(Лк.12.19).

Тајна смисла човековог живота у потпуности је решена животом, крсним страдањем и Васкрсењем Господа Исуса Христа у I веку за време царева Октавијана и Тиберија. Без икакве дилеме и недоумице, у историјском времену са конкретним и живим личностима,

Христос је, као савршени Бог и савршени Човек, открио на једноставан начин шта означава богоразумно служити људима, живети у благословеним, здравим, нормалним заједницама и бити спреман на жртву. Царство РOMEја несебично је предало народима Европе хришћанску културу, и пре свега пуноћу литургијског сабрања и правилног односа према тајни живота.

Од средњовековног периода, када је примио хришћанство, српски народ је изабрао узак и тежак пут, али пут који га је водио вековима у Царство Небеско. И ма колико се данашњи богомрсци и србомрзитељи подсмевају Небеској Србији и желе да од свог народа направе најгори народ на свету, историјско памћење утврђује веру у истинске и трајне вредности које су успоставили наши свети преци. Срушити историјско памћење о највишем хришћанском идеалу, о *давању живота за ближњег свог* и непролазним вредностима које су вековима преносили неприкосновени ауторитети српског народа, обесмислити жртвовање и љубав према ближњем, главне су карактеристике егоистично-хедонистичке идеологије савременог друштва Србије.

Зашто бих размишљао о Косову и Метохији? Шта ће ми нешто што је давно изгубљено? Какву корист имам од очувања традиционалних вредности? Требало би што више да отнем од живота, јер само се једном живи!

У нашем медијском простору али и у свакодневном разговору могу се чути овакви изливи нескривеног себелубља и безобзирности.

Одгајен у духу себичности, самовоље и необуздане раскалашности у чулним уживањима, савремени човек изгубио је у потпуности осећај за другог. Стављајући себе увек на прво место, модерни егоиста посматра државу, друштво и породицу као амбијент у којем ће све бити окренуто искључиво њему, јер су га старији научили да не треба да се „мучи“, да не треба никоме да верује већ само себи и да треба максимално да „искористи“ сваки тренутак живота. Тако се деценијама младим људима нуди образац егоистичног модела понашања који подразумева необавезност, неодговорност, лакомислено опуштање и „уживанцију“. У време празника, божићних и новогодишњих посебно, искушења са задовољствима и уживањима су највећа. Претеривања са обилним трпезама, испуњеним најразноврснијим јелима и пићем, завршавају се најчешће непримерним разговорима и „тешким“ речима. Највише горчине у тим тренуцима излију они који су екстремни егоисти. Увек им недостаје још нешто да би у потпуности остварили идеале најмасовнијег идеолошког покрета данашњице, заслепљено окренутог према новцу и интересима.

Да није све црно показују и многобројни примери пожртвовања и племенитости. Требало би у свим медијима, у свим институцијама, на сваком кораку непрестано истицати солидарност и спремност на жртву и помоћ другима, без икаквог користољубља, јер је то једини начин да оставимо иза себе нормалан и здрав нараштај.